

Til Lovforslagets 1ste Kapitel:

Om Skibe.

I Uighed med hvad der finder Sted i flere fremmede Sølove har man anset det for hensigtsmæssigt i Lovens første Kapitel at fremsætte de særegne Retregler, der gælde med Hensyn til Skibe, forsaavidt disse Retregler ere af Betydning for de privatretlige Forhold, og i Spidsen, som en naturlig Indledning, bestemmes det da i § 1, hvilke Skibe, der ere at anse som danske. Ikke blot i offentligretlig Henseende men ogsaa med Hensyn til dets Benyttelse, dets Erhvervelse og Pantfætning m. m., er nemlig et Skibs Nationalitet af indgribende Betydning. De Betingelser, som i § 1 opstilles for, at et Skib skal anses som dansk, ere i det Væsentlige overensstemmende med den hidtil gældende Ret, særlig Reglen i Lov om danske Skibes Registrering af 13. Marts 1867 § 1; man har saaledes navnlig ikke kunnet anse det for rigtigt, i Uighed med den svenske Retts Regel, som iøvrigt er bibeholdt i den nys vedtagne, paa den svenske Kommissions Forslag grundede, svenske Sølov, at indskrænke sig til at fordrø, at Skibet for to Tredjedele ejes af danske Underaatter. Ogsaa i det norske Sølovsforslag har man fastholdt, at Skibet i sin Helhed maa tilhøre Landets Statsborgere for at kunne anses som norsk, idet man har ment, at der er store og nærliggende Betænkkeligheder for en lille Stat ved i Krigs-tilfælde at lade fremmede Staters Borgeres Ejendom fare under dens Flag. Hovedreglen i § 1 er altsaa den samme som i Lov 13. Marts 1867 § 1, men ligesom Bestemmelsen er formuleret noget anderledes for det Tilfælde, at Skibet tilhører et Aktieselskab, saaledes er det anset for rigtigt noget stærkere at betegne, hvad der kræves, for at en dansk Underaatter, der ikke har Indfødsret, i den her omhandlede Henseende skal kunne anses som dansk Statsborger med Ret til at eje dansk Skib. I første Henseende bemærkes, at Slutningen af § 1 er affattet paa en Maade, der formentlig gjør det tydeligere, hvad der er Meningen af

Lov 13. Marts 1867 § 1, nemlig at det, hvor et Skib ejes af et Aktieselskab, ikke er alle de enkelte Aktionærer men ifkun Medlemmerne af Aktieselskabets Bestyrelse, der skulle fyldestgøre de foreskrevne Betingelser. Hvad disse angaar, gaar man ud fra, at der ikke er nogen Realitetsforskel mellem det i Lov af 1867 brugte Udtryk, at Ejeren eller Ejerne ikke maa være nedsatte i Udlandet, og Betegnelsen i § 1 „danske, i den danske Stat bosiddende“ Underaatter; med sidstnævnte Udtryk maade rummes formentlig ogsaa saadanne Ejere, der som Stippere stadig fare til Søs her fra Landet, uden at have nogen anden Bopæl her end paa de af dem førte Skibe. Derimod er det, som ovenfor antydet, en stærkere Begrænsning, naar det i Forslagets § 1, for det Tilfælde at vedkommende danske Underaatter ikke har Indfødsret, fordrø, at han skal have været bosat i den danske Stat i mindst to Aar, medens Loven af 1867 § 1 kun forlanger, at han skal være bleven dansk Statsborger, ved at have vundet fast Hjem i Danmark. Man har troet, at det vil være rigtigt at foretage denne Endring af Hensyn til det Vage i den citerede Bestemmelse i Loven af 1867, og man har særlig fundet et Tilknytningspunkt for Fordringen om den toaarige Bopættelse i Loven om Tilshnet med Fremmede m. v. af 15. Maj 1875 § 13, der giver Justitsministeren Myndighed til at udvise en Udlænding, som ikke har Indfødsret, forsaavidt han ikke har haft stadigt Ophold her i Landet i 2 Aar, hvori der synes at ligge den Forudsætning, at der ikke forinden Forløbet af et saadant Tidrum med Sikkerhed kan gaas ud fra, at den Paagældende virkelig har vundet et saadant Hjem, at han kan betragtes som dansk Statsborger.

I § 2 gives den almindelige Regel, der stemmer med den nugældende Ret, jfr. Lov om Skibes Registrering af 13. Marts 1867 § 2 og Lov af samme Dato om Skibes Maaling § 1, at alle danske Skibe, som have en Drægtighed af 20 Registertons eller derover, skulle indføres i de offentlige Skibsregistre, med Undtagelse af Drøgløsskibe og andre Staten tilhørende Skibe, der ikke be-